

Läget i Venezuela och Nicolás Maduros utsikter inför valet i juli

Analys: Läget i Venezuela och Nicolás Maduros utsikter inför valet i juli

Venezuelas president Nicolás Maduro står inför en valkampanj under bättre förutsättningar än 2018 då landet brottades med en extremt svår ekonomisk situation, och regeringen utsattes för ett hårt internationellt angrepp under ledning av den mycket fientligt inställda Donald Trump-administrationen.

Även om landets ekonomiska återhämtning ännu inte har nått stora delar av befolkningen är det övergripande klimatet mycket mindre dystert än mellan 2014 och 2020, en period som präglades av brist på basvaror, hyperinflation, massiv migration och andra negativa effekter som orsakades av den [USA-ledda ekonomiska] blockaden när den var som mest intensiv.

Det finns något paradoxalt i det som händer. Landet har enorma svagheter och är långt ifrån att ha de lovande indikatorer som det uppnådde under århundradets första decennium. Men efter att ha nått botten (till stor del tack vare den bolivarianska revolutionens fiender) verkar Venezuela nu uppleva ett ögonblick av relativt välstånd.

Maduro, som nu är inne på sitt elfte år på posten, borde i teorin ha en mycket låg chans att bli omvald, enligt klassiska parametrar för ledningsanalys. Förvisso visar ledare med mycket kortare tid på posten ofta allvarliga grader av slitage, även om vissa av dem har kunnat regera i situationer av lugn och stabilitet. Maduro, som har styrt under en rad våldsamma stormar, verkar ha lyckats vända denna trend. Jämfört med hans egen regering för fem eller sju år sedan är den nuvarande situationen positiv.

Enligt vissa analytiker har presidenten lyckats vinna erkännande från åtminstone en del av väljarkåren för sin enorma förmåga att stå emot fiendens angrepp, sin uthållighet och envishet att stå rakryggad trots att han utsatts för attacker som inte ens hans mentor, president Chávez, behövde utstå.

Det är möjligt att detta spelar roll för en del av de hårdföra chavisternas röster, men det finns en faktor som kan omfatta ett bredare spektrum: Maduro har lyckats stabilisera ekonomin och dragit tillbaka den från en verklig avgrund. Och när ekonomin fungerar bra och människor har en känsla av att saker och ting kommer att förbättras för dem själva och deras familjer, tenderar regeringar att gynnas.

En annan stor styrka hos Maduro ligger i den politiska organisation som stöder honom, som har hållit ihop och nominerat honom som enda kandidat, vilket är en väsentlig skillnad mot oppositionen, som har lagt fram tolv kandidater, varav ingen hittills har kunnat samla betydande stöd.

Venezuelas förenade socialistparti (PSUV) har lyckats utveckla en nationell, regional och lokal struktur som endast kan jämföras med Acción Democrática (socialdemokratiskt) och Copei (kristdemokratiskt), de två stora partier som omväxlande styrde mellan 1958 och 1998, fram till Chávez.

Förutom PSUV:s gräsrotsorganisationer har regeringen också ett nätverk av sociala organisationer som har ansvarat för grundläggande frågor som distribution av subventionerad mat (Local Supply and Production Committees, CLAP); tekniska grupper för vatten och offentliga tjänster; kommunala råd, kommuner, Bolívar Chávez Battle Units (UBCH), Missions och Great Missions. Detta har gjort det möjligt för regeringens och partiets experter att få en uppdaterad och global bild av sina medlemmar.

Men det skulle vara självmord för Maduro, hans regering och PSUV, som står inför en fragmenterad opposition, att falla i triumfalismens fälla eftersom det finns en rad hot som hotar omvalet.

Brådskande frågor: Hälso- och sjukvård

En av de mest akuta frågorna är den offentliga sjukvården. Det finns ett folkligt krav på att myndigheterna kraftfullt ska ta itu med den härva av problem som gör sjukhusen till rena mardrömmarna för patienterna och deras familjer. Särskilt dramatiska är problemen i samband med operationer och komplicerade behandlingar. Patienter och deras anhöriga måste betala för ett antal förhandstester, som måste utföras på privata institutioner till höga kostnader. De ombeds också att lämna in en lista över material och förnödenheter som ska köpas till "fria marknadspriser". Allt detta undergräver fullständigt den statliga hälso- och sjukvårdens påstådda fria natur. Om detta svåra och utbredda problem åtminstone skulle börja åtgärdas, skulle det uppfylla våra konstitutionella föreskrifter och dessutom vara ett verkligt och konkret incitament för människor från de mest utsatta sektorerna att återfå tron på den socialistiska sjukvårdsmodellen.

Det är uppenbart att försämringen av hälso- och sjukvårdstjänsterna bland annat har varit en följd av den ekonomiska blockaden och de ensidiga tvångsåtgärderna. Endast de mest förblindade bland oppositionen skulle förneka detta. Men korruptionen, som fortfarande är djupt rotad på sjukhusen, spelar också en viktig roll för att förvärra problemet genom att beröva patienterna material, förnödenheter och mediciner som staten har tillhandahållit under stora uppoffringar. Korrupta individer stjälar dessa varor för att återcirkulera dem på de spekulativa marknader som är typiska för avhumaniserade, exploaterande maffior, som utnyttjar andras smärta och sjukdom.

Löner och inkomster

En annan fråga som bekymrar en bred sektor av anhängare till den bolivarianska regeringen är löner, pensioner och pensionsplaner. De mest drabbade sektorerna är de där staten är arbetsgivare, till exempel utbildnings-, hälso- och säkerhetssektorerna. Talesmän för regeringen har framfört argument för att fortsätta politiken att inte höja minimilönen utan i stället bevilja indexerade bonusar. De positiva resultaten i arbetet med att minska hyperinflationen som ödelade hela landet verkar stödja deras ståndpunkt. Faktum är dock att en ganska stor del av befolkningen har en inkomst som understiger priset på en basvarukorg.

Vad kan en regering som vill bli omvald göra åt en sådan strukturell fråga? Det verkar svårt att göra något annorlunda än vad den har gjort de senaste åren. Men den bör vara medveten om att de drabbade sektorerna kan påverkas av demagogiska erbjudanden från

sina motståndare. En tom plånbok är en röstodare, i Venezuela och överallt annars.

Problemet med elförsörjningen

Frågan om strömavbrott (särskilt de oplanerade) och deras variant, strömfluktuationer och överspänningar (plötsliga fall i strömflödet), har blivit framträdande på listan över hot mot president Nicolás Maduros omval.

En del oppositionella analytiker jämför med en dåres förtjusning dessa misslyckanden med de långa köer som uppstod på grund av brist och "bachaqueo" (spekulativ återförsäljning av knappa varor) mellan 2013 och 2015, vilket var nyckeln till oppositionens seger i parlamentsvalet.

Oavsett om dessa bedömningar mestadels bara är kommentatorernas önsketänkande, står det klart att bristerna i elsystemet har en slående likhet med dessa ansträngningar för att driva människor till maximal irritation och envishet.

Från regeringens sida försäkras vi om att den nuvarande elkrisen är ett verk av sabotörer, oppositionella element som verkar inom det statsägda företaget Corpoelec. Experter på området säger dock att den svåra torra som drabbar hela kontinenten och den nästan 20-åriga bristen på investeringar i elsektorn också har ett betydande inflytande.

Polisen och rättsväsendet

En tredje fråga som skapar mycket missnöje är polisens och rättsväsendets dåliga funktion. Venezuela har fortfarande, efter 25 år av revolution, ett förlamat, klasstänkande och till och med rasistiskt rättssystem.

Medborgarna är ofta mer rädda för polisen, soldaten, åklagaren eller domaren än för den vanliga brottslingen, på grund av ett nätverk av maffior som fungerar som administratörer av en lukrativ verksamhet och även som en mekanism för personliga vendettor. Det här är naturligtvis inte ett problem som kommer att lösas före juli, men en gest av politisk vilja i den riktningen skulle åtminstone vara en uppmuntran för partimedlemmarna och anhängarna till president Maduro.

Markägande djupt inne på landsbygden

När man försöker bedöma det aktuella läget för chavisternas kärnväljare har varje sektor sin egen dramatik. Och på landsbygden finns det allvarliga tecken på att kampen mellan jordlösa campesinos (uppenbarligen en revolutionär sektor) och gamla och nya jordägare (naturligt högerorienterade) har intensifierats.

En av de stora landvinningarna under revolutionens första år verkar vara på snabb tillbakagång. Många jordlotter som tilldelats organiserade campesino-grupper har återgått till sina tidigare ägare eller till tredje part, med kopplingar till politiska och militära krafter. Till och med skenet av att bry sig verkar försvinna. Framstående aktivister som försöker motsätta sig dessa manövrer förtrycks öppet, ställs inför rätta eller hotas. I namn av den förmodade produktiviteten inom jordbruksindustrin skyddas en "revolutionär bourgeoisie" med ambitioner att inneha stora mängder mark.

Följ upp med "vem som än kan falla"

En femte pågående fråga skakades om rejält denna månad. Operationen "Caiga quien caiga" ("Den som kan falla") i mars 2023 orsakade uppståndelse när antikorrupsionspolisen grep högt uppsatta tjänstemän från olje- och kryptovalutasektorerna. Den allmänna förväntningen om att detta skulle vara början på ett stort korståg mot korruption har minskat eftersom det inte fanns någon klarhet om huruvida den högsta ledaren för den nedmonterade gruppen, den tidigare oljeministern Tareck El Aissami, hade gripits eller inte, eftersom han helt enkelt försvann från den offentliga scenen.

Den 9 april meddelades att han gripits och åtalats för flera allvarliga brott, däribland landsförräderi. El Aissami, som under sin karriär varit ordförande för det gigantiska statsägda bolaget Petróleos de Venezuela (PDVSA), finansminister, inrikes- och

justitieminister samt guvernör i delstaten Aragua i centrala Venezuela, visades upp för allmänheten i fångdräkt, med handbojor, utmärglad och åldrad.

Mycket pragmatiska människor säger att många röster kommer att stå på spel på grund av denna fråga. Om staten slutför uppgiften och visar att alla som borde falla verkligen kommer att falla, kommer den att få många poäng i loppet för omval. Regeringens ledare och talespersoner har dock försäkrat att gripandet genomfördes "utan politisk beräkning".

Clodovaldo Hernández, Venezuelanalysis 240424 (ZT)

Maduro Faces Election with Relative Prosperity and Pending Tasks

För att kunna upprätthålla Svensk-Kubanskas solidaritets- och opinionsarbete behöver vi få in minst 150 000 kr under året till vår Kampfond. Om du har möjlighet, ge ett bidrag!

STÖD KUBASOLIDARITETEN
STÖD KAMPFONDEN

150 000KR

**INNAN
ÅRSSLUTET**

PG 40 54 11-0
SWISH 123 589 09 75

@SVENSKKUBANSKA ■ SVENSK-KUBANSKA.SE